

na kocku sve što poseduje, sve svoje vidljivosti i iskaze, kojima istovremeno robuje i čije lance raskida. Kada govorimo o piscima kakav je Aćin moramo se što je moguće više osloboditi obaveze da ga situiramo u književnost na čijem jeziku piše, a istovremeno imperativno nam se nameće da legitimisemo vlast koju je već osvojio.

Jovica Aćin je u *Nezemałjskim pojavama* ponizio i ismejao autora da bi oživeo pisca, onog koji piše, smrtnika koji vaskrsava u čitaocu. To je onaj pisac koji više ne može da nametne moć i vlast nad delom, koji i čitaocu ne dopušta da odredi značenja i kontinuitet naracije, gde se uvek iznova kombinuju elementi i stvaraju nove priče.

Aćin je pisac koga nećemo sresti u antologijama kratkih priča, ni u leksikonima filozofa. On nije ni čisti esejista, dakle ni filozof esejista ni književnik esejista. Institucionalno znanje kulture u kojoj on stvara još nije usvojilo mehanizme i kriterijume za pisce kakav je Aćin, a on je pre svega i posle svega - pisac. Doduše pisac koji neprekidno te(r)orizuje literaturu i literarizuje teoriju. Neko, ko na kraju krajeva unosi nered, a nered je nešto najnepoželjnije u kulturi u kojoj živimo. Jovica Aćin je zapravo samo naziv za jedan pogon literarnih mašina, pa i za mašinu koju je nazvao *Nezemałjske pojave*.

1 Na ovom mestu i dalje u tekstu reči „vidljivost i iskazi“ koristim u značenju u kojim ih je koristio Mišel Fuko.

Zoran Ćirić

AKO SE IKADA BUDEMO RASTALI

Boni Moron nije bio na sedmom nebu, ali nije bio ni na pravom. Razmišljao je da li je krivac za takvo stanje - koje je Renata, ondulirana prijateljica sa susednog kauča, opisala kao peting s ćorcima - snobovska mešavina durlanske gandže i belosvetskog duvana za motanje. SWEET DUBLIN, DANISH MIXTURE, FLAVOURED WITH IRISH WHISKY. I jedno i drugo se puši, rekao je Grole. A i markirana je roba, dodao je Cicio Kid. Kad se Boni Moron usprotivio, pozivajući se na prastari obred, Džoana mu je odbrusila: „Jebala te „Zelena Morava“! Znaš li bre ti za nešto drugo?“ „Znam“, rekao je Boni Moron, koji je postao poznat kada je metnuo stihove „vežbala sam košarku/bacala u koš/nikad nisi smeo/da mi tražiš još“ u klasičnu ritam & bluz šemu. Tako je nastao još jedan nacionalni top-ten hit, a uz njega i prateći bend i nešto nepristojne kešovine. Možda je to razlog što je Boni Moron te večeri nosio strukiranu, ultraviolet košulju s kragnom klepetušom koja pada na otkrivena prsa kao kruti plašt. A možda je razlog u neumoljivoj činjenici da se te večeri, ne samo u rodnom gradu Bonija Morona, dočekivala nova 1996.

Doček Nove godine u Titomirovoj br.5 kao da je permutovao brojke koje su se ispraćale i dočekivale. 1995/1996 kao 1959/1969. Orgija pokvarenog vremeplova. Kakvi ljudi, razmišljao je Boni Moron i razgledao prizore koji su ga okruživali ali ga nisu dodirivali. Prostrani, starinsko-konforni stan sa visokom tavanicom, bio je ispunjen neopisivim ljudima, od kojih su neki bili muškarci a neki žene: ušminkani, nalizani, uroljani, ušljiskani, zauvek navučeni; naduvani/izduvani, napušeni/ispušeni – svi su mu sada bili na isti kurac nataknuti.

Uh, teško je biti zvezda u noći vatrometa i loše beskonačnosti.

Ali, ako već ne možeš da biraš ljude za provod, onda bar ne dozvoli da ti neko drugi bira muziku. Talasi ljudskog larmanja imaju jak eho: praznina, dosada, bol - kome treba takav fidbek?

Boni Moron je upravo uživao u ranim improvizacijama Džimija Hendriksa, kada se oglasilo zvono na ulaznim vratima. Džokovac s rednim brojem 8 nije prestajao da kruži, od usta do usta: na jednom kraju vlažan, na drugom uzaren - dovoljno dugačak da izdrži torokanje o, uvek začudnoj, dijalektici suprotnosti.

Ponovo je zazvonilo, ovoga puta dovoljno dugo da ne zazvuči kao izgažena Hendriksova pedala. Neki pogledi su se podigli, neki ostali zakovani za uneredjeni parket, a neki su buljili u pitanje koje se postrojilo tačno tamo gde bi trebalo da se nalazi njihova vizija, odraz ili senka, svejedno, samo neka prestane to prokletu zvono, pa nije ovo školsko dvorište, uostalom, već su svi skupljeni i raspoređeni po sobama i čoškovima. Pitanje koje je lebdelo ispod opojnog dima nije glasilo „ko je to“, već „ko će da otvori“. Nekako, u tom trenutku svoga života niko nije imao osećanje da je došao red na njega da učini nešto takvo...

A onda, bez ikakvog upozorenja, začu se dobivanje pesnica po vratima, praćeno režećim baritonom: „Otvaraj! Policija!”

„Ovo je već previše”, progundā Grole, korpulentni gitarista zvečećeg zvuka, koji je komponovao muziku na sledeće stihove Bonija Morona: „Ali ja sam muško/mene više boli/ ne mogu da shvatim/ da ona drugog voli.”

„Ovo je stvarno previše”, ponovi Grole, pokušavajući da po kratkom postupku smesti u svoja pluća ostatak džokavca.

„Vraćaj to, bem te pušikaro”, dreknula je Džoana udarajući Groleta po ledima ne bi li iskašljao koji dim.

Međutim, neko drugi je udarao po vratima mnogo žešće i upornje.

„Otvaraj! Policija!”

Glas s one strane vrata sada je bio za nekoliko nijansi piskutaviji, ali je ipak mogao da se prepozna službeni ton kojim se revnosno i glasno iščitavaju naredbe ispisane na papirićima.

Oni koji nisu plegali ili vršili seks, skočiše na Groleta želeći da unište dokazni materijal. Grole se otimao, s pravom sumnjajući u njihove dobre namere - stan u Titomirovoj br.5 beše prepun tragova nevaljalstva.

„Otvaraj ili provaljujemo!”, stigla je nova naredba; čizma je visila u vazduhu, beli prah se rastvarao u vodokotliću. Veće se spontano pretvaralo u pravu svečanost.

U glavi Bonija Morona upali se snop prskalice i njegovo široko lice zgrči se u neprozirni kez, usiljen i mračan baš kao što je poželeo da izgleda u taj idiotski, a možda i sudnji čas.

„Kakvo je to ponašanje?”, iz njega izbi sva zapitanost jednog plahovitog ljudskog bića koje je verovalo u svoju izuzetnu plahovitost.

„Ne cijuči nego otvaraj! Nemoj da te mi učimo kako treba da se ponašaš! Bolje se koriguj pre nego što uđemo!” Tip je grmeo kao da je progutao Vartburgov auspuh. Ali, čak je i omamljeni, prirodno egocentrični ego Bonija Morona bio svestan stare, proklete rutine. Premda mu Bog ovo priređuje po prvi put.

„Koga tražite? Ko ste vi?” Građanin-amater je, posle kratkog nećkanja, progovorio.

„Već smo se predstavili.”

Nikada jeziviju sekundu tišine Boni Moron nije čuo u svom pevačkom životu.

„Zar mislite da se ovako upada kod mene? Tek tako! Nenajavljeno! Znete li vi ko sam ja?”

„Dragutin Dragoslavac, zvanī „Molac”. Ti nam i trebaš.”

Bar su mi glas prepoznali, uteši se sve sluđeniji Boni Moron, snuđen što su ovi s druge strane provalili u njegovu daleku, kafansku prošlost, kad je pevao tugaljive, krvavo-sentimentalne starogradske i meksikanske sevdalinke pa su ga zato i prozvali „Molac”.

„Nisam ja taj koga pominjete!”, prasnulo je iz njega kao kad na suhu kaldrmu

prospete lavor vode u kojoj je više njih pralo noge i čarape. „Ja sam živolegendarni Boni Moron i sa' ću pozovem mog advokata da vas sve penzioniše i suspenduje!”

Nikakva hemija nije mogla da obuzda bes samozaljubljene duše, jer kad tako osećajna duša, kakvu je posedovao Boni Moron, umisli nešto, onda...

„Tu sam i ja, Boni”, ogłosi se gospodski, neprimetno drhtavi glas. „Smiri se i nemoj da im pretiš.”

„Vučkoviću, šta ćeš ti ovde?”, Boni Moron prepoznade glas svog advokata i sad je već bio ozbiljno prepadnut.

„Slobodno otvori, molim te. Sve je u redu, ovo je vanredna situacija.

„Vučkoviću, pizdo zelenaškal Kako je sve u redu ako je vanredna situacija?”

„Boni, ništa ne brini. U pitanju je nagodba. Trebaš im i to hitno.”

„Jao, mamicu ti kriminalnu! Preko mene si našo da se nagodiš, da sačuvaš svoje izbušeno dupel!”

„Nije to što misliš, kunem ti se u decu. Stvarno im trebaš.”

„Ma, za šta im trebam? Za aps i za spektakularno suđenje! Očeš da se proslaviš na moj račun, zajedno s njima! To li je?”

„Dosta proseravanja, ističe nam vreme.” Neko drugi je preuzeo igru pregovaranja, i to s odlučnošću filmskog detektiva. „Slušaj me pažljivo, pederčino cmizdrava. Napolju imamo gadan slučaj. Devojka se popela na vrh zgrade i krešti kako će da se baci ako se ne pojaviš i otpevaš njenu pesmu. Što se mene tiče, može da isteriše do jutra ili da se baci odmah, ali nezgoda je u tome što je ta ludača ćerka jednog nišvilskog budžovana, a taj budžovan je kućni prijatelj našeg načelnika. I zato ne sme ništa da joj se desi. Jesi li me razumeo, naduvana kretenćino?”

Boniju Moronu se dopala prića, stvrano gadan slučaj obožavanja i neuzvrćene ljubavi, ali šta se tu može. Pa ne može on, kreativno zauzeti Boni Moron, svuda da stigne. Dovoljne su pesme, je l' tako? Pesme i njegov glas.

„Vučkoviću, kakve su garancije za ovo?”

„Pismene, kao i uvek. Ti znaš kako ja radim, a i ne bih da te izgubin. Mislim, kao klijenta.”

S osmehom blaženog mućenika Boni Moron otključa dve brave i povuče tri reze.

Bilo ih je nekolicina, u mešovitom sastavu. Dvojica u civilu, nadređeni inspektorski kadar u kožnim jaknama s puno džepova, i trojica u uniformama koje su mirisale na sveže podmazano oružje. Njegov advokat je odudario od čitave scene kašmirskim kaputom i filcanim šeširom.

„Polazi”, reče jedan od dvojice u civilu.

„A da se spremim?” Boni Moron zausti da objasni svoju estradnu prirodu profesionalaca, ali ga ključajuće-ledeni pogledi dvojice inspektora neodređene sredovečne mladosti bogate nezamislivim iskustvom, presekoše toliko da nije stigao ni da se oprostī sa ekipom, odavno premreloom od šokova novogodišnjih žurki.

Budući da nije čuo škljocanje lisica, ili kuckanje pendrekom po gelenderu, ili

zakopčavanje futrola s kratkim cevima, Boniju Moronu poče da prija užurbanost i čutanje, što beše jedini tretman kojem su ga podvrgli. U stvari, smestivši se na zadnje sedišta ojačanog policijskog „golfa“, Boni Moron je utripovao takvo sultan-sko opuštanje da je započeo priču o bernandincu Putku koji je, u nekom konzervativnom gradiću, svake novogodišnje noći imao zadatak da po kafanama, ulicama i svakakvim skrovitim ćoškovima pronalazi pijane Deda Mrazove i tako im očuva reputaciju.

„Još se nije rodio bernandinac koji bi očuvao tvoju reputaciju“, reče inspektor između dva trzaja volanom.

„Zar ovaj ima reputaciju?“, oglasi se drugi inspektor, a onda se okrete prema Boniju Moronu. „Kako te nije sramota? Osećaš se na drogu. To prvi put vidim u karijeri, a svašta sam bogami video. Jebeš mi mater ako lažem! Tebi ne treba gledati u zenice, niti treba raditi analizu krvi. Žalibože utrošenog vremena i materijala. Samo te čovek pomiriše i sve mu je jasno.“

„Samo moraš da ga pomirišeš s malo veće udaljenosti, da ne doživiš fleš“, ubaci se onaj za volanom, što beše ošišan kao bugarski marinci. Inspektori i obični panduri razmeniše prezriv grohot.

„E, da nije pizdarije s onom tvojom budžovanskom obožavateljkom, sad bi ti bio onaj koji hoće da skoči.“

„Kuda idemo?“, Boni Moron se osvrtao bez paničnog cimanja glavom, u stilu važnog čoveka okruženog telesnom pratnjom i nepoznatim poslovnim partnerima. Naizmenično spuštanje i dizanje činilo je da njegov oprez preraste u iskulirani prkos.

„Tamo gde treba.“

Britvom na žilet, donom na papučicu za gas.

„A mogu li da znam kako se zove?“

„Ko kako se zove?“

„Pa, pesma koju treba da joj otpevam.“

„Ej, nismo mi tvoji obožavaoci! Otkud da znamo koje cviljenje traži otkačiška?“

„A da li znate o kakvoj se devojci radi? Je li zdrava ili...“

„Sigurno da nije zdrava čim si joj ti idol.“

Na pomen reči „idol“ srce Bonija Morona poče jače da kuca, a neka toplina mu se razli po stomaku.

„Nisam mislio na ukus“, reče bogartovskom intonacijom, već na duševno zdravlje.“

„Ne brini, mala nema karton.“

„Što ne znači da nije na dnevnoj nezi“, dobaci inspektor s bikovskim vratom i majušnim ušima.

Ponovo razmeniše prezriv grohot.

Zaustavilo su se ispred jedne ogromne, bezlične zgrade, nekako snobovski oronule: možda zato što se njena fasada menjala baš kao i njena namena.

Ispucale mermerne ploče, požuteli teraco-kamen, beton i mnogo kasarnskih prozora s venecijanerima koji liče na izrešetani meh. Inspektor je parkirao „golfa“ na travnjak, tik do ulaza u zgradu, galameći na gomilu koja se okuplja kriveći vratove da što bolje vide šta se dešava gore na krovu, verovatno iz straha da nesrećna devojka ne padne - ne daj Bože! - njima na glavu. Ipak su to ljudsko meso i ljudske kosti, a i visina je oho-ho.

Iznad ulaznih vrata s ogromnim mesinganim ručkama stajala je tabla s natpisom „Viša kursistička škola za manekene, pedikire, frizere, spikere, operatere, vodiče, menadžere i ostala slobodna zanimanja.“ Slova na tabli bejahu sitna da bi sva zanimanja stala na jedno mesto. Boni Moron odmah prepoznade „rasadnik“, kako su zvali ovu zgradurinu, što zbog devedesetprocentnog ženskog sastava, što zbog porekla učenica - od urbanih proleterki do imućnih provincijalki i radoznalih miraždžika. Bez obzira na socijalna raslojavanja ni jedna od ovih grupa nije bila gadljiva na kurac a neke ni na pičku. Šteta što škola nije imala prigodnu salu ili klub - Boni Moron bi već održao neki specijalni nastup, ali je svaka kalkulacija bila besmislena, čak i u varijanti dobrotvornog koncerta. Jer, koncert je dobrotvoran kad su dobri i publika i izviđači, a ovde je bilo nemoguće zadovoljiti taj princip sa dva zaključka. A, evo, sada će za džabe tu da peva i to pod kakvim okolnostima, cccc, Boni Moron beše duboko ganut ironijom sudbine.

„Markoviću, doveli smo pevača.“

Inspektor, onaj sa bikovskim vratom i majušnim ušima, obrati se visokom, suvonjavom čoveku s erolfilnovskim brkovima koji su se čudno isticali u kombinaciji sa izduženim, koščatim licem i gustom, poprilično osedelom i besprekorno zalizanom kosom. Megafon u njegovoj desnoj ruci i naredbe začinjene psovkama - koje je izdavao kako policajcima, tako i neslužbeno prisutnom, običnom svetu - značili su samo jedno: Marković je bio vođa operacije.

„Daj ga pod reflektor, ova gore procvrča za njim.“ Marković odmeri Bonija Morona, od cipela do pojasa; to je bilo sasvim dovoljno za obostrano upoznavanje, budući da je Boni Moron za to vreme delio osmehe prisutnim sugrađanima i nije ni primećio Markovičev elegantno-nepromoćivi, zeleni mantil, model koji budi asocijacije na magacine za snabdevanje bez tačkica i tačkaste filmske žurnale.

Već u sledećem trenutku Boni Moron se propinjao na prste, posaden u centar svetlosnog kruga, i drao se u megafon, trudeći se da sačuva glas za glavnu tačku.

„Isidoraaa, evo me! To sam ja, tvoj Boni Moron! Draga moja, reci šta hoćeš da učinim za tebe! Učiniću sve, veruj mi! Svee za tebeee! Tako mi svega!“ Dok je izgovarao ove svima poznate rečenice, u mislima mu iskrsnu slika dvojice inspektora i njihove nagodbe koja može da znači i odloženu ali neopozivo donetu presudu.

„Boniii“, čuo se vrisak odozgo.

„Isidoraaa!“, vrisnu i Boni Moron što je jače mogao, da razveje sliku one dvojice inkvizitora u svojoj zarasloj i procvetaloj glavi.

„Boniii! Jesli li to ti?!“, devojka se približi za korak ivici.

„Ja sam, Isidora! Ja! Boni Moron! Zar me ne prepoznaješ?!“

„Ne! Nemoj da me foliraš! Ti nisi on!“

„Ma, ja sam, zar ne vidiš! Boni Moron i njegovi koraci koji vode na vrh sveta!” Boni Moron zavrcka dupetom i načini par plesnih koraka, pevušeći melodiju čiji refren ide ovako: „Teško je biti tužan u ovoj noći/ kada možeš da biraš kuda ćeš poći”.

„Boniiii! Da li si to ti, stvarno?!”

„Jesam, Isidora! Pusti neka tvoje srce progleda!”

Devojka se još više približi, gotovo uz samu ivicu; telo joj se lelujalo kao omadijana ešarpa.

„Idiote, kaži joj da se ne naginje više”, Marković prosikta, ne skidajući oči s devojke.

„Ne naginji se Isidora! Molim te, ne naginje se više!”

„Reci joj da ćeš ti sada lepo da se popneš gore kod nje, da se uveri da si ti pravi Boni Moron”, Marković nastavi da šišti kao dotrajali čajnik.

„Isidora! Evo penjem se kod tebe i bićemo zajedno! Isidora i Boni Moron!”

„Ali, samo ti i ja!”

„Naravno, Isidora! Sami na vrhu sveta! Boni Moron i njegova najdraža curica!”

„Nisam više curica! Imala sam momka!”

„Nema veze! Ovo je ono pravo! Letim, Isidora! Čekaj me!”

„Ne pominji letenje, klovnu!” Marković ga skoro zapljunu svojom novom sugestijom.

„Isidora, ljubavi! Još uvek imaš momka! Tu sam ja, tvoj Nemanja! Mahni mi!”

Inspektori se uzmuvaše, neznajući za ove promene u scenariju spasavanja. Blenuli su u nezverenog mladića koji je mlatarao rukama.

„Beži od mene! Među nama je gotovo!” Vrisak se pojačavao i mogao se uporediti sa krikom iz najstrašnijih scena niskobudžetnih horor filmova, onih u kojima nema previše trik-efekata. Kao ljubitelji strave i užasa, inspektori su prepoznali opasnost te ščepaše momka i odnesoše ga iza zgrade, uprkos njegovom protivljenju, dranj i otimanju. Dobio je prve udarce u bubrege čim su zamakli iz devojičinog vidokrug.

„Hoću samo Bonija! Nikog više! Boniiii, gde si?!”

„Evo me, stižem za tren!”

Od dranja iskolačenih očiju, sav crven u licu, Boni Moron se okrenu prema Markoviću i uperi kažiprst u njega: „Ako ne prestanete da bijete momka, neću da se penjem gore!”

„Ko si ti da postavljaš uslove”, skoči inspektor s frizurom bugarskog marinca. „Nemoj da ti ovo bude poslednje vrckanje u životu!”

„Nemojte da maltretirate momka! Zar ne vidite da je već dovoljno razjeban? Je li on naterao da se penje gore i pravi scene? A? Zašto mu onda još i vi stojate na muku?”

Možda je Boni Moron ušao u pogrešan trans, ali je ušao. Marković ga po prvi put pogleda u oči, i to je potrajalo čitave četiri i po sekunde.

„Biće sve u redu, dajem ti reč. Popni se gore i uradi tu svoju stvar najbolje što umeš.”

„Da, ajde sad da vidimo čiji je šou bolji, tvoj ili njen?” Inspektor sa frizurom bugarskog marinca nije odustajao od surove škole koja ne veruje u prevaspitavanje zamorčića. Onaj drugi, s bikovskim vratom i majušnim ušima, pokuša da stvar prebaci na praktične, hedonističke šine: „Daj da požurimo s ovim. Još sat vremena pa će Nova godina. Nećemo valjda da je ovde dočekamo?”

Pokazali su mu put i brižno ga pratili na propisnom odstojanju; prvo su se penjali običnim, a onda su uspenje nastavili požarnim stepeništem. Uskoro je bio na krovu - stejdžu dovoljno velikom za zabavu i dramu: kao da se uspentrao samom sebi na glavu, i tek tada otkrio istinsku težinu svog trošnog života.

Pred njim je stajala očigledno razbucana devojka, nasumice obučena u džins, svilu i krzno, tako da je odavala utisak da se sve na njoj para, po svakom šavu, i da vrlo malo treba da dođe do cepanja.

Ovu tatko i majka ili nisu dovoljno kažnjavali ili je nisu nikad kažnjavali, pomisli Boni Moron. Ali nikad nije kasno za kaznu, završi misao i priđe devojci upinjući se da deluje i nevino i šmekerski u isto vreme. Osećao se kao bezvezni početnik, bogomdani diletant.

„Bože, Boni! Pa to si stvarno ti!”

„Bože Isidora! Pa to si stvarno ti!”

„Čekaj malo, odakle me ti poznaješ?”

„Zar nisi letos skakala u prvom redu na mom koncertu u „Pilani”?”

„Nisam bila jedina koja je skakala.” Devojka je zezala zbrku u glavi, ili je bar očajnički pokušavala da učini nešto s tim mravinjakom.

„Ali si imala taj vrisak...Pravila si mi mikrofoniju. Nisam mogao da te nadjačam. To se ne zaboravlja, Isidora, kad ti neko iz prevelike strasti skoro upropasti koncert.”

„Boni, izvini.”

„U redu je, sve ti je oprošteno. Tražila si me, i - evo me.”

Boni Moron zapucketa prstima i raširi ruke.

„Boni! O, Boni”, devojka ispusti nešto između leleka i cereka. Kao da je uživala, ali se previše zanela pa je zaboravila tajnu svoje uživancije i to joj je zasmetalo. Verujući u njenu zatupljenu svest, Boni Moron načini tri lagana koraka - stari sceniski štos: mačjim korakom hodaš po nojevima jajima. Onda se uz struganje nogama, trljajući kolena sve brže, ukočio i isturio glavu napred, što više, što dalje od svog stomaka, što bliže njenom dahu. „Htela si da ti nešto otpevam, zar ne?”, proste nja mazeći jezikom gornje nepce.

„Da! Da! O, Boni!”, zagrcnuvši se od iznenadnog prosvetljenja, ubledela devojka - razmazane šminke, traljavo iščupanih obrva - iskašlja ime famozne pesme. „Bog

prašta, moje srce ne."

Boni Moron zasopta, sklopivši ruke poput gologuzog sveštenika. Uspeo je da prizove sve svece, ali ne i reči naručene pesme. Nikad nije ni bila hit, niti su je uopšte vrteli na radiju. Kilavi sentiš zamišljen kao rasna soul balada. Ah, ko me je terao da na silu biflam pesmaricu?

Neznajući kojem Bogu da se moli za oprostaj, Boni Moron zažmuri i pade na kolena. To je učinio suviše uverljivo i bol mu još više zamuti tezgarošku memoriju.

„Isidoraaaaa!!” Jeknuo je izistinski. Eho se odbijao o zidine razgaljenog, nakinđurenog grada koji se striktno držao svoje satnice u poslednjoj noći stare godine.

„Isidora, pomoz mi! Molim te!”

„Boni, šta ti je?”

„Isidora, ovo je moj kraj! Pomoz!”

Više je ličio na derviša nego na smrt.

„Ne! Boni, ne!”

„Učini to za mene! Još ovaj put!”

Uplašio se da ne pretera i pokida dugmad na ultravioletnoj košulji. Već se dovoljno razdrljio za podmaklu zimsku noć.

„Šta? Boni, šta da učinim za tebe?”

„Isidora! Sramota me da ti kažem!”

„Kaži, Boni! Kaži, molim te!”

Ni Hendriks se ne bi postideo ovakve distorzije.

„Ne traži to od mene, Isidora! Preklinjem te!”

„Ne, Boni! Ja tebe preklinjem da mi kažeš!”

„Nemoj, Isidora! Ako ti kažem, to će uništiti moje ime, moju slavu i našu strast!”

„Boni, ne govori tako, molim te! Niko neće saznati našu tajnu, ljubavi moja!”

Komšiluk u okolini Više kursističke škole već je nabio pampure u uši, kako bi nesmetano praznio flaše.

„Isidora, da li si zaista spremna?”

„Jesam, Boni! Samo kaži!”

„Isidora”, Boni Moron naglo zašuta i obori glavu takvom silinom da je uštinuo podvaljak. Pauza je podigla tenziju do vrtoglavih visina.

„Boni!” Devojka je razjapila čeljusti očekujući sočni komad mesa, namenjen isključivo izabranim robinjama.

Boni se vešto primače, podižući glavo sporo, sporo kao kad se lav prozeva ne pomerajući ni dlaku iz grive.

„Isidora, pevaj sa mnom”, konačno je izdahnuo molitvu ljubavi i oprostaja.

„Hoću, Boni, samo za tebe!”

Devojka nabra čelo, iskrivi glavu, trepćući pravo u zakrvavljene beonjače Bonija Morona, i započe napuklo-piskavim glasom: „Biće slatka osveta moja/kad me pozdravi suza tvoja/kad moliš kao ja pre/Bog prašta, moje srce ne.”

Najzad kvrcnu prekidač na mikrofону Bonija Morona te on uhvati priključak uz malo „mmmm” pratnje, držeći joj tercu u drugoj strofi: „Biće slatka osveta moja / kad me oseti tuga tvoja / kad moje reči ponoviš sve / Bog prašta moje srce ne”.

„Boni, malo falširaš.”

Suviše trezvena primedba uplaši Bonija Morona.

„Znam, Isidora. To je od uzbuđenja.” Boni Moron je odlučio da pređe crtu. „Dodi, da zaplešemo, da osetimo ritam i harmoniju pesme.”

Ruke mu nisu dugo visile u vazduhu. Začudo, skljkokala mu se u naručje bez ustezanja; prava obožavateljka. Plesali su, nezgrapno priljubljeni. Boni Moron ju je, zapravo, pridržavao da ne padne u nesvest, pažljivo je vukući levo-desno i zavijajući refren uz povremeno meketenje, sve dok ih ljudi-senke od specijalista nisu opkolili i zapevali neku drugu „opa-la!” pesmu, koja i nije imala neke reče, niti su se te reči rimovale.

Devojci se nikako nije dopala ova promena u muzičkom programu, ali više nije bila u stanju da sastavlja top listu svojih omiljenih pesama. Ni dranje, ni vriska, ni ružne reči koje samo mlade punoletnice mogu da smisle, nisu pomogli da se vrati u stari akcioni film: sama iznad svih a protiv svojih bubica, vijuga i ostalih iznutrica.

Boni Moron joj se unese u lice, uhvati je za špicastu bradu i udari joj čvrgu po nosu, čiji pravilni profil je kvarila grbica na sredini - jedini seksi detalj na tom, od bolesne obesti izobličenom, licu. „Šašava kučkice, ti si jedino žensko koje baš svaki muškarac može da pouči suštini. „Zatim je, uz prezriv osmeh koji je „skinuo” od one dvojice inspektora, prepustio ekipi Hitne pomoći, pojačanoj obnevidelim roditeljima koji su slinili još glasnije od njihove nestašne ćerkice.

Kada je kontrola uspostavljena, Marković – vođa operacije s autoritetom pod miškom – potapša Bonija Morona po ramenu, uz jedno kurtoazno klimanje glavom. Odnekud se stvorio i ucviljeni mladić Nemanja. prišao je Boniju Moronu razgrčući policajce, novinare i ko zna čiju rodbinu. „Nemoj da se nikad više tako obračaš mojoj Isidori!”, izdra se i razvuče šamar pevaču – humanisti. Zbog kratkog, slabašnog zamaha i trijumfalnog umora, Boni Moron jedva da je nešto osetio. Ipak, zamišljeno se zagledao u tu jednu kreaturu: oči su mu bile natečene od suza, a nova kiša se spremala da grune niz obraz. Odlučio je da pusti napuštenog ljubavnika da ode svojim putem.

„Dobro je što nisi odgovorio pičkici”, reče Marković. „Takvima čak ni batine ne pomažu.”

Dole, na trotoaru i travnjaku, ljudi su se užurbano razilazili uz žagor koji nije mogao da sakrije potajno razočaranje zbog nikakvog ishoda. Boni Moron je proučavao mesečev odraz na vrhovima svojih „guči” cipela, ukopan kao stonirani spomenik; njegovi džokejski kukovi su mirovali, ni najuporniji severac ne bi mogao da ih pokrene i zanjiše.

„Da te odbacimo nazad”, upita ga Marković, „skoro će Nova godina.”

Boni Moron odmahnu rukom, kao kad daje znak pratećem bendu za poslednja četiri takta.

„Oćeš ovde da je dočekaš?”

„A koja je razlika?”

„Kako hoćeš”, Marković mu ravnodušno dozvoli da izabere. „Lep provod.”

„Već se desio”, Boni Moron mu uputi najmelanholičniji osmeh na svetu.

„Ne preteruj”, Marković mu uzvratil strogim sarkazmom, „nisi ti junak, ti si pevač. Ne dozvoli da ti ova budalaština promeni život.”

„Ne brini za mene. Ja sam profesionalac.”

„To sam i mislio.”

Marković krenu prema svom „audiju” i dežurnim novinarima, a Boni Moron se uputi u klozet da se olakša. Smrdelo je na školu i nastavnike oba pola. Uspeo se da se iskrade na pomoćni izlaz i tako zaobide novinare; već su ih dovoljno kaznili njihovi urednici novogodišnjim dežurstvom.

Dok je hodao ulicom Patrisa Lumumbe, osluškujući mljackanje, podrigivanje, bljuvanje, razbijanje čaša i glava praćeno prasećim skvičanjem i raspadanjem zvučnika, Boni Moron začu ugladeni šum kočnica. Pored njega se zaustavi beli policijski „golf”; prepoznao je mašinu, kao i ljude u njoj.

Inspektor s frizurom bugarskog marinca, promoli glavu kroz prozor: „Šta je, potre-so si se?”

Boni Moron nastavi šetnju; beli „golf” mu je i dalje pravio društvo. „Slušaj, znamo da smo ti pokvarili doček ali, jebi ga, poso je poso. I ti i mi radimo sa svakakvi-ma. Nego, slušaj, ako ti se već nigde ne ide, ajde s nama.” Inspektor s bikovskim vratom i majušnim ušima se uključi: „Ajde bre, nećemo da te karamo. Bio si dobar večeras, spasao si nam dupeta. Imamo nešto dobro s fri šopa, red je da častimo. Ajde, ajde, suva žaba ne krekeće”.

Boni Moron zastade i zauze pozu koju je poslednji put koristio u kafani „Zlatna Srča”; tada je još bio Molac, pevač na putu. Kao da sam sada nešto drugo, pomisli i procedi: „Što da ne?” Ušao je u u kola, po drugi put ove noći u istim pandurskim kolima. Napravili su mu mesto pozadi i ponudili mu neke njemu nepoznate skočove i burbone; nije bilo trakice za akcizu na poklopcima, ali sigurno ne bi policiji uvalji-vali bilo šta. Kucnuo se sa svima, prekrstio i eksirao - da ostavi utisak, za svaki slučaj.

„Dobro si rekao onaj ludači”, započe inspektor s bikovskim vratom i majušnim ušima, „samo šta vredi kad joj je momak šonja. Ali, znaš šta je najgore? Evo, ja sam tolke godine inspektor i otkrio sam nešto strašno: osamdeset posto muškara-ca su kao žene! Žive i doživljavaju žene kao žene! Jebeš mi mater ako lažem! A ženi ne treba princ na belom konju! Dovoljan je konj da površi poso!”

„Žena se trudi kao engleski baštovan”, nadoveza se na koleginiu filozofiju inspek-tor s frizurom bugarskog marinca, „neće da baci trulu jabuku, grize zdravi deo i tek kada nađe bananu onda odbaci cvrlljivi ogrizak.”

„Muškarcu je suđeno da uvek kopa iskopanu rupu”, izreče Boni Moron i načnu drugu čašu, ovog puta do pola.

Uz kolektivni uzdah i jedno „eh”, i ostali mu se pridružiše u piću, dok je preko satelitskog toki-vokija „Blu Mun” pičila muzika za srce, dušu, jetru i ostale organe.

Nešto kasnije, ponoć je otkucala sve samotnjake u Nišvilu. Policajci povadiše petarde iz džepova i počеше da ih bacaju, u punoj brzini. Kada su ispraznili čitav arsenal, povadiše pištolje ali, kao iskusni šljokatori, odustali su od pucnjave da ne bi izbušili auto, i sebe pride. Nije im preostalo ništa drugo nego da se zaustave na parkingu ispred tržnog centra „Malča”. I tada, zagrljeni, zapevaše staru naz-dravičavsku pesmu čiji autor nije bio Boni Moron, ali su reči, svejedno, išle ovako:

„Šta će meni Nova godine
kad ja imam mnogo godina
kad ja nemam više godina
šta će meni Nova godina.”